

„Hr. Hansted!“ sagde han halvhøjt. „Jeg maa tale et Ord med Dem ... ikke som Deres Foresatte men som en sand og oprigtig, faderlig Ven. Maaske kan De i den Sindsstemning, hvori De for Øjeblikket befinder Dem, kun vanskeligt opfatte mig som saadan, — og dog forsikrer jeg Dem, jeg er det, og jeg tænker her kun paa Deres eget Bedste. — — Nej, nej, nu maa De ikke afbryde mig. Nu maa jeg en Gang have Lov til at tale ud. Jeg maa — hører De? De véd i denne Tid ikke selv, hvad De gør. De er syg, besnakket, forlokket ... jeg véd ikke hvad; men jeg beder Dem med al den Magt, jeg ejer over Dem, at gøre dette Skridt om, inden nogen større Skade er sket. Hører De? De maa — De skal! Du gode Gud, hvorledes er dog dette gaaet til? Hvor har De dog haft Deres Fornuft henne? Hvad tænker De, at Deres Familie, Deres Venner, hele Deres Omgangskreds vil sige? Gaa dog i Dem selv, Hr. Hansted ... betænk, hvad De her indlader Dem paa; indse dog, hvad De sætter paa Spil — —.“

Emanuel rykkede et Skridt tilbage for at frigøre sin Skulder for Provstens Haand og udbrød:

„Jeg kan ikke tillade Dem at tale saaledes. Mit Forhold her ... min Glæde og min Lykke